Ο **Τσόντσεφ** επικεφαλής 300 ανδρών πέρασε τα βουλγαροτουρκικά σύνορα κι επιχείρησε να ξεσηκώσει τις περιφέρειες της Τζουμαγιάς και του Ράζλογκ. Στις δυνάμεις του προσχώρησαν 200 περίπου ντόπιοι αντάρτες.

Παρ' όλες όμως, τις υποσχέσεις του ότι η Βουλγαρία και η Ρωσία θα έσπευδαν σε βοήθεια, η μεγάλη μάζα των χωρικών κράτησε εχθρική στάση και τον έδιωξαν μακρυά από τα χωριά τους.

Οι περισσότεροι από τους οπαδούς του Σαράφωφ και του Γκρούεφ απέφυγαν να πάρουν μέρος στην εξέγερση που περιορίστηκε στις περιφέρειες Τζούμα, Μπάλα και Μελενίκου. Μικρής κλίμακας εξεγέρσεις σημειώθηκαν στα τέλη Σεπτεμβρίου κοντά στο Πετρίτσι και στις περιοχές Έδεσσας - Γευγελής όπου οι άντρες του **Γιαγκώ φ** δολοφόνησαν τούρκους υπαλλήλους. Η απόπειρα του Παβλώφ να υποκινήσει εξέγερση στα Γιανιτσά απέτυχε.

Στην περιφερεια Τζούμα - Μπάλα - Μελενίκου ο Τσόντσεφ είχε ως επιτελάρχη τον αντισυνταγματάρχη **Νικόλωφ**, οι δυνάμεις του οποίου περιλάμβαναν περίπου 250 άντρες με επικεφαλής τον **Ριζώ φ** στη Τζούμα - Μπάλα, 170 υπό τους **Ντόντσο** και **Στογιάνωφ** στην περιοχή Πετριτσίου - Μελενίκου και άλλους 80 με επικεφαλής τον **Αλέξη**, πρώην ληστή στα Πορόια.

Η εξέγερση άρχισε με επιθέσεις εναντίον των μουσουλμανικών χωριών Τρόσκοβο στη Τζούμα και Μπάμπιακ κοντά στο Μελένικο.

Από τα 63, περίπου, καθαρώς σλαβικά χωριά της περιοχής, μόνο 19 αναμίχθηκαν στην εξέγερση - όλα στα βόρεια των στενών της Κρέσνας και προς την κατεύθυνση των βουλγαρικών συνόρων. Ούτε μία κοινότητα δεν συμμετείχε με δική της πρωτοβουλία αλλά είτε από φόβο είτε κάτω από πίεση.

Οι Τούρκοι, νομίζοντας οι πρόκειται για πιο σοβαρή εξέγερση μετακίνησαν στρατεύματα από Θεσσαλονίκη, Δράμα, Σέρρες και Σκόπια. Οι δυνάμεις αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν

6ωρη αναρρίχηση δια μέσου των στενών της Κρέσνας (από τη μια μεριά έχασκε ο γκρεμός και από την άλλη ορθώνονταν πανύψηλα βράχια). Στις 11 Οκτωβρίου ο στρατός έπεσε σε ενέδρα από κομιτατζήδες που είχαν καταλάβει ισχυρές και δεσπόζουσες θέσεις.

Η μάχη συνεχίστηκε με διαλείμματα για τρεις μέρες και στοίχισε στους Τούρκους 350 άντρες. Στο τέλος οι κομιτατζήδες που είχαν ανάγκη από τροφή, ανάπαυση και πυρομαχικά αποτραβήχτηκαν από τα στενά. Οι Τούρκοι εξαγριωμένοι από τις βαριές απώλειες, ολοκλήρωσαν το έργο τους λεηλατώντας και πυρπολώντας χωριά στο πέρασμά τους κι εκτελώντας όσους χωρικούς δεν είχαν προλάβει να καταφύγουν στα βουνά.

Ως εξέγερση η όλη υπόθεση υπήρξε μια αποτυχία, καθώς ήταν έργο στελεχών με πολύ μικρή απήχηση στη Μακεδονία. Είχε όμως προφανή επιτυχία στο ξέσπασμα της τουρκικής θηριωδίας σε πολύ σοβαρή κλίμακα.

Τα μέλη της βουλγαρικής κυβέρνησης προσπάθησαν να εξηγήσουν στις ξένες κυβερνήσεις ότι δεν έφεραν καμιά ευθύνη για τα γεγονότα στη Μακεδονία κι ότι δεν ήταν σε θέση να ελέγξουν τους Μακεδόνες στην Ηγεμονία. Όταν όμως ο Γιαγκώφ επέστρεψε στη Σόφια, στις 14 Δεκεμβρίου 1902, έγινε δεκτός με λαμπαδηφορία, την οποία οι αρχές δεν επιχείρησαν να εμποδίσουν.